

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci navrhovatele **J. Ú.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Zuzanou Krutskou, advokátkou se sídlem AK Praha 2, Koubkova 13, PSČ 120 00, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 8, PSČ 301 00, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, **t a k t o :**

- I. **Krajský soud v Hradci Králové z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy - územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce.**
- II. **Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení v částce 13.640,--Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zuzany Krutské, advokátky se sídlem AK Praha 2, Koubkova 13, PSČ 120 00, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „OOP“ či „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatel návrhem ze dne 31. 3. 2014, který byl doručen nadepsanému krajskému soudu poštou dne 13. 5. 2014, zahájil řízení o zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn. Odůvodnil jej následujícím způsobem.

I.

Návrh na zrušení územního plánu

Navrhovatel napadl územní plán ve dvou návrhových (žalobních) bodech. V prvním z nich tvrdil, že: „...byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez řádného odůvodnění a v rozporu se zákonem ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem s náznaky libovůle, ruší zastavění pozemkové parcely č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn tím, že tento pozemek nezahrnul do zastavěného území obce.“

V těchto souvislostech navrhovatel poukazoval na to, že podle předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn byl pozemek parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazen do funkční zóny č. III – komerčně rezidenční, ve které bylo možné umísťovat mj. stavby pro bydlení, stavby pro ubytování a stavby občanské vybavenosti. S ohledem na polohu předmětného pozemku, který se nachází v zastavěném území a je umístěn de facto v proluce mezi dvěma zastavěnými pozemky parc. č. 15/6 a 16/3 v kat. území Špindlerův Mlýn, navrhovatel očekával, že nový územní plán funkční využití jeho pozemku zcela logicky zachová nebo jej omezí pouze na stavby pro individuální bydlení. To se však nestalo, neboť napadený územní plán zastavění tohoto pozemku v podstatě zrušil, když jej zahrnul do funkční plochy v textové části označené jako KO – ostatní krajinná zeleň, v důsledku čehož se tento pozemek stal nevyužitelným k účelu, pro který si jej navrhovatel z hlediska jeho pozdějšího funkčního využití opatřil. Z tohoto důvodu podal navrhovatel u Krajského soudu v Hradci Králové návrh na zrušení územního plánu, ten návrhu vyhověl a žalovaný územní plán rozsudkem vydaným dne 30. 5. 2013, č. j.: 30A 1/2013-120, v části týkající se zařazení pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, zrušil.

Navrhovatel v domněnání, že tímto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové bylo v celém možném rozsahu zrušeno nově stanovené funkční určení, očekával, že bude konečně vyhověno jeho žádosti ze dne 11. 9. 2007 o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn. Stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn však zcela překvapivě o předmětné žádosti navrhovatele rozhodl tak, že ji rozhodnutím vydaným dne 10. 3. 2014, č. j.: DOK/Vyst/Jeb/378/2014 (dále jen „rozhodnutí odboru výstavby“), zamítl. A to s odůvodněním, že pozemek parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn nebyl vydaným územním plánem zařazen do zastavitelných ploch a nachází se podle tohoto územně plánovacího podkladu mimo zastavěné území, ve kterém nelze s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona navrhovanou stavbu

rodinného domu umístit, resp. povolit. Stavební úřad tvrdí, že Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 17. 5. 2013, č. j.: 30A 1/2013-120, zrušil územní plán Špindlerův Mlýn v části, kterou byla pozemková parcela č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, že ale nebyla zrušena hranice zastavěného území ve vztahu k tomuto pozemku, resp. že krajský soud zrušil pouze zařazení pozemku parc. č. 15/13 do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, nikoliv hranici zařazující tento pozemek do nezastavěného území města Špindlerův Mlýn.

Navrhovatel má za to, že zrušením územního plánu v části týkající se funkčního zařazení pozemku parcelní číslo 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn, nastala situace, kdy tento pozemek není z hlediska svého funkčního využití územním plánem řešen vůbec a jedná se o tzv. bílé místo, a to včetně vymezení hranic zastavěného území. Správnost tohoto názoru navrhovatel spojuje se shora citovaným rozsudkem, jímž bylo zrušeno nejen zařazení pozemku v jeho vlastnictví do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, ale i jeho nezahrnutí do zastavěného území, což potvrzuje výrok č. I. rozsudku téhož krajského soudu vydaného dne 30. 5. 2013, č. j.: 30A 5/2013. Tímto rozsudkem byl totiž návrh R. K. na zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn v části, týkající se nezařazení pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn do jeho zastavěného území, odmítnut s odůvodněním, že o těchto pozemcích již bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30A 10/2012. Krajský soud v něm o zrušení hranic zastavěného území města sice přímo nehovoří, je to však logické.

Stejně je tomu tak i v případě pozemku ve vlastnictví navrhovatele, jehož funkční využití územní plán Špindlerův Mlýn na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 5. 2013, č.j.: 30A 1/2013-120, neřeší, resp. v napadeném územním plánu neexistuje určení tohoto pozemku k funkčnímu využití. Protože ale stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn jeho zástavbě i nadále brání tentokrát s odvoláním na to, že se nachází mimo zastavěné území města Špindlerův Mlýn, nemá navrhovatel jinou možnost, pokud se nechce několik dalších let dohadovat o tom, kdo má v této věci pravdu, než se svých práv domáhat soudní cestou.

Ve druhém žalobním bodu navrhovatel tvrdil, že zastavěné území bylo v územním plánu vymezeno v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona a že je neodůvodněno, v důsledku čehož je územní plán v této části nepřezkoumatelný. Podle navrhovatele předchozí územní plán neřešil zastavěné území města Špindlerův Mlýn a k jeho vymezení došlo až napadeným územním plánem. Jeho vymezení je na straně 6. textové části územního plánu, v části označené jako „A. VYMEZENÍ ZASTAVĚNÉHO ÚZEMÍ“, v níž je však pouze strohý údaj o tom, že:

„Řešené území je vymezeno správním územím města Špindlerův Mlýn. (číslo obce ZÚJ –579742). Správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území:

- k.ú. Špindlerův Mlýn*
- k.ú. Bedřichov v Krkonoších*
- k.ú. Labská*
- k.ú. Přední Labská*

Zastavěné území je vymezené ke dni 1.1.2009 a je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu.“

V odůvodnění územního plánu tak není otázce vymezení zastavěného území věnována vůbec žádná pozornost, nelze z něho zjistit důvody a postupy, jež k jeho stanovení vedly.

Navrhovatel pokračoval, že podle § 58 odst. 2 stavebního zákona se do zastavěného území zahrnují pozemky v intravilánu obce a v něm se pozemek parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn nepochybně nachází. Navíc tvoří stavební proluku, a přesto nebyl v územním plánu zahrnut do zastavěného území města Špindlerův Mlýn. Důvody, proč se tak stalo, nelze z územního plánu zjistit. Vymezování zastavěného území nemělo jasně stanovená pravidla a nemělo oporu v zákoně. Probíhalo v závislosti na různých individuálních zájmech a okolnostech, neboť jediné tak lze vysvětlit, proč v některých případech hranice zastavěného území kopírují obvodové stěny stávajících staveb a v jiných případech tomu tak není, proč v některých případech jsou a v jiných nejsou do zastavěného území zahrnuty i pozemky přilehlé ke stavbě - viz areál hotelu Horal, proč do zastavěného území není zahrnuta celá řada pozemků v intravilánu obce, které nejsou ani vinicí, chmelnicí, pozemkem zemědělské půdy určeným pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) a ani pozemkem přiléhajícím k hranici intravilánu navráceným do orné půdy nebo do lesních pozemků (např. parc. č. 15/13, 94/6, 53/2 atd. v k. ú. Špindlerův Mlýn) a proč je do zastavěného území, na rozdíl od jiných pozemků, zahrnut dosud nezastavěný pozemek u dolní stanice lyžařského vleku Stoh parc. č. 1097 v k. ú. Špindlerův Mlýn. Krom toho bylo zastavěné území vymezeno ke dni 1. 1. 2009, nikoliv ke dni schválení územního plánu, takže již neodpovídalo reálnému stavu v území, kdy např. na pozemku parc. č. 53/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn, který se dle územního plánu nachází mimo zastavěné území, byly po 1. 1. 2009 vybudovány podzemní garáže, jako první etapa výstavby rodinného domu na tomto pozemku, na pozemku parc. č. 94/6 v k. ú. Špindlerův Mlýn byla po 1. 1. 2009 zahájena výstavba rodinného domu a jistě by se našly i další stavby zahájené nebo realizované po 1. 1. 2009, které se od 1. 12. 2011 nacházejí v nezastavěném území. Zastavěné území bylo zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu, jak již uvedeno výše, bez jakéhokoliv podrobnějšího vysvětlení či odůvodnění.

Navrhovatel uzavřel odkazy na právní úpravu stanovení zastavěného území dle stavebního zákona (§§ 2 odst. 1 písm. c/ a 58 odst. 2) a konstatováním, že zastavěné území obce Špindlerův Mlýn bylo žalovaným územním plánem vymezeno postupem, který je v rozporu se zákonem a že jeho vymezení není v žalovaném územním plánu vůbec odůvodněno. Uvedl přitom celou řadu příkladů, konkrétních pozemkových parcel, nesprávně nezahrnutých do zastavěného území. Vzhledem k tomu navrhoval územní plán zrušit.

II.

Vyjádření odpůrce k návrhu

Odpůrce se vyjádřil k návrhu na zrušení územního plánu podáním ze dne 28. 4. 2015. Již v jeho počátku se s ním neztotožňoval, když napadané opatření obecné povahy považuje za správní akt souladný s příslušnými právními předpisy. Poukazoval na skutečnost, že se navrhovatel domáhá zrušení celého územního

plánu, tedy i těch jeho částí, které se jeho právní sféry nedotýkají. Tuto otázku podrobně rozebral na straně třetí až čtvrté svého vyjádření. Protože však navrhovatel omezil podáním ze dne 25. 5. 2015 návrh jen na zrušení hranice zastavěného území ohledně parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, stala se tato část vyjádření odpůrce v důsledku toho bezpředmětnou.

Odpůrce dále přirovnával návrh žalobce k návrhu R. K., který se rovněž domáhal zrušení opatření obecné povahy a kdy výslovně uváděl: *„Protože má navrhovatel v úmyslu v následujícím období pozemek parcelní č. 100/7 v k.ú. Špindlerův Mlýn spolu s dalšími v území zastavět, domáhá se tímto návrhem zrušení žalovaného územního plánu, protože ten zástavbu tohoto pozemku provedením změny v jeho funkčním využití, neumožňuje, resp. ji ruší, a dále proto, že nezahrnutím pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.ú. Špindlerův Mlýn do zastavěného území znemožňuje využití s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona těchto pozemků, včetně nemožnosti žádat úspěšně o vydání stavebního povolení na stavby povolené shora citovaným územním rozhodnutím. Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem zkrácen na svých vlastnických právech tím, že mu bez právního důvodu odnímá právo umístit na pozemku parc.č. 100/7, ale i na pozemcích parc.č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.p. Špindlerův Mlýn stavby,...“* Tento návrh Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 5/2013-122, který nabyl právní moci dne 14.8.2013, odmítl.

Předmětem návrhu a posléze i řízení bylo rovněž (když se žalobní tvrzení v návrzích téměř doslovně shodují – viz str. 4-6 návrhu) nezařazení pozemku navrhovatele R. K. do zastavěného území (ani do zastavitelné plochy), tudíž ta skutečnost, že pozemek byl ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona v území nezastavěném. I přesto byl návrh ve vztahu k předmětnému pozemku odmítnut a řízení pravomocně skončeno.

Důvody odmítnutí návrhu R. K. jsou patrné ze strany dvacáté odstavce třetího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 5/2013 - 122, který nabyl právní moci dne 14. 8. 2013, kde krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že nadepsaný soud o stejné věci již rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012 - 68, který nabyl právní moci dne 16.7.2012, musel být návrh v této části podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítnut. Podle citovaného ustanovení totiž soud odmítne návrh usnesením, jestliže o téže věci již rozhodl a k tomu právě v dané věci došlo.

Podle odpůrce je proto dán i v této věci předpoklad k odmítnutí návrhu podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když Krajský soud v Hradci Králové rozhodl o stejné věci stejného navrhovatele rozsudkem (byť v současné době zrušeným) ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 1/2013-120, v němž rozhodl následovně:

„I. Krajský soud v Hradci Králové zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy – územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15.11.2011, usnesením č. 8//11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO- ostatní krajinná zeleň.“

Pokud by se tak nestalo, příp. důvody odchylky by nebyly přesvědčivě odůvodněny, pak jakékoliv jiné rozhodnutí by porušilo základní princip právního státu a ústavně garantované právo odpůrce na předvídatelnost soudního rozhodování, když každý, kdo se domáhá soudní ochrany svých práv či oprávněných zájmů má nejen právo na to, aby o jeho věci rozhodl příslušný nezávislý soud (soudce) ve spravedlivém (fair) procesu a v přiměřené době, ale je také oprávněn očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který se s tím jeho shoduje v podstatných znacích (viz nálezy Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 738/09 ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. IV. ÚS 613/06 ze dne 18. 4. 2007 či nálezy sp. zn. IV. ÚS 2170/08 ze dne 12. 5. 2009).

Odpůrce poukazoval dále na to, že navrhovatel ve vztahu k pozemku parc. č. 15/13 v k.ú. Špindlerův Mlýn nepodal v procesu tvorby a schvalování územního plánu žádné námítky, resp. ani žádné připomínky. Tedy ani vůči té části územního plánu, ve které nebyla parc. č. 15/13 v k.ú. Špindlerův Mlýn zařazena do zastavěného území města Špindlerův Mlýn. Konstatoval, že důvody podání návrhu směřují ve své podstatě proti proporcionalitě řešení daného pozemku. Odkazoval se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43, podle něhož: *„V případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.“*

V těchto souvislostech odkazoval na část odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č.j. 5 AOs 3/2013-33, které lze dle něho aplikovat i na danou věc a v němž se mimo jiné uvádí:

„Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy. Nelze zde pomíjet procesní pasivitu navrhovatele během přípravy územního plánu. Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námitku tak mohl např. upřesnit, proč na určitém pozemku byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná (viz stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, www.nssoud.cz). Bez toho, že by stěžovatel dostal na základě podané námítky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků.“

Právě proto by měl Krajský soud v Hradci Králové postupovat analogicky a z tohoto důvodu podaný návrh v plném rozsahu zamítnout. Zvláště když v návrhu

nejsou navrhovatelem vymezeny žádné objektivní příčiny, které by odůvodnily jeho procesní pasivitu v procesu přijímání napadaného opatření obecné povahy.

Odpůrce má za to, že zastavěné území bylo vymezeno napadeným opatřením obecné povahy jednoznačně a nezpochybnitelně, zejména tak, jak tomu má být jeho grafickou částí (např. Výkres základního členění - část B-1). Předmětný pozemek navrhovatele parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn byl a stále účinně je zařazen do funkční plochy KO - ostatní krajinná zeleň. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona platí, že: *„V tomto zákoně se rozumí nezastavěným územím pozemky nezahrnuté do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy.“* V době nabytí účinnosti opatření obecné povahy (ani při jeho pořizování a ani doposud) nebyl předmětný pozemek souvisle zastavěn nebo jinak technicky upraven pro potřeby obce, nebylo ve vztahu k němu vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby, fakticky se nachází na hranicích města a sousedí s pozemky, které již plní funkci lesa (srovnej bod 21 na poslední straně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, č.j. 6 AOs 3/2013-29).

To bylo rozhodné při vymezení zastavěného území, přičemž odpůrce vycházel rovněž z metodického pokynu *Vymezení zastavěného území* (ve smyslu stavebního zákona) vydaného v dubnu r. 2007 Ministerstvem pro místní rozvoj, Ústavem územního rozvoje, který ohledně vymezení pojmu intravilán obce (uvedeném v § 58 odst. 2 stavebního zákona) m.j. odkazoval na výklad obsažený ve vyhláškách.

Pojem intravilán byl stanoven ve vyhlášce č. 97/1966 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. V jejím § 4 odst. 4 se uvádí:

„Zastavěnou částí obce (intravilán) se rozumí území, které ke dni účinnosti zákona je souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce (sídliště). Do zastavěného území obce se zahrnují i pozemky, které jsou zemědělskou půdou, nevytváří však se zemědělským půdním fondem souvislý celek (jsou od něho odděleny souvislou zástavbou nebo zabíhají do zastavěné části a jsou tvarově i rozlohově nevhodné k zemědělskému obhospodařování mechanizačními prostředky).“

Vyhláška č. 142/1976 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, v § 10 odst. 1 uvádí: *„Zastavěným územím obce ... se rozumí území, které bylo ke dni 1. 9. 1966 souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. ... Hranice zastavěného území obce se zobrazí v pozemkových mapách evidence nemovitostí.“*

Navrhovatel v návrhu tvrdí, že se pozemek parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn nachází v intravilánu města Špindlerův Mlýn, ačkoliv o tomto tvrzení nepředkládá žádný důkaz a o tomto jeho zjištění jsou stále důvodné pochybnosti. Důkazem může být pouze katastrální mapa vyhotovená katastrálním úřadem s vyznačením intravilánu města Špindlerův Mlýn, nikoliv pouze samotné tvrzení, že okolí daného pozemku již je zastavěno obdobným druhem staveb, které chce navrhovatel na svém pozemku umístit. Intravilán není vymezen samotnou realitou v daném území (s výjimkami uvedenými § 58 odst. 2 poslední věta stavebního zákona), ale je vymezen katastrální mapou s vyznačeným průběhem hranic

intravilánu, účinnou ke dni vymezení zastavěného území. Bez tohoto skutkového zjištění (=vymezený průběh hranice intravilánu) nelze dojít k závěru, že zastavěné území bylo vymezeno nezákonně (v rozporu s § 58 odst. 2 stavebního zákona), zvláště pokud sám stavební zákon v § 58 odst. 1 stanoví, že:

„Na území obce se vymezuje jedno případně více zastavěných území. Hranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích.“

Odpůrce netvrdil, že by nyní zastavěné území odpůrce bylo vymezeno jinak, než právě napadeným opatřením obecné povahy, a to ode dne nabytí jeho účinnosti. Pokud je na straně 6. napadeného opatření obecné povahy slovní spojení: „...vymezeno ke dni 1.1.2009“, pak z něho nelze dovodit, že bylo vymezeno jiným správním aktem, či jinak nebo že by vymezení zastavěného území bylo neaktuální ke dni vydání napadeného opatření obecné povahy. Jednalo se o zjevnou chybu v psaní, kdy zhotovitel návrhu opatření obecné povahy pro odpůrce uvedl údaj, který do územního plánu nepatří, resp. uvedení termínu vymezení zastavěného území není jeho povinnou náležitostí.

Zastavěné území je napadeným opatřením obecné povahy vymezeno správním územním městem Špindlerův Mlýn a je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu. Kdy toto vymezení zastavěného území v opatření obecné povahy naplňuje podstatné náležitosti stanovené ve vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, vyplývá z její přílohy č. 7 (textová část územního plánu obsahuje vymezení zastavěného území, ...grafická část územního plánu obsahuje výkres základního členění území obsahující vyznačení hranic zastavěného území, zastavitelných ploch, ploch přestavby, ploch a koridorů územních rezerv a ploch a koridorů, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno uzavřením dohody o parcelaci, zpracováním územní studie nebo vydáním regulačního plánu,...).

Vzhledem k uvedenému odpůrce uzavřel s tím, že je na místě, aby Krajský soud v Hradci Králové návrh navrhovatele podle ust. § 46 odst.1 písm. a) s.ř.s. odmítl, event. zamítl.

III.

Replika navrhovatele k vyjádření odpůrce

Na vyjádření odpůrce k návrhu reagoval navrhovatel replikou ze dne 25. 5. 2015. Uvedl v ní, že spolu s manželkou podali dne 11. 9. 2007 žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na předmětné parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. Stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn ji zamítl rozhodnutím ze dne 28. 11. 2007, č.j. Výst. 1654/2007, odvolací orgán toto rozhodnutí pro neodůvodněnost zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2008 stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu opakovaně zamítl. I toto druhé rozhodnutí odvolací orgán, odbor výstavby a územního plánování Krajského úřadu Královéhradeckého kraje,

rozhodnutím ze dne 19. 11. 2008 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Opětovně mu přitom vytýkal, že neodůvodnil závěr, podle něhož je navrhovaný záměr v rozporu s územně plánovací dokumentací. Do doby schválení napadeného územního plánu nebylo pochyb o tom, že parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn je pozemkem, který splňuje požadavky na pozemek určený k zastavění stavbou rodinného domu. Do té doby byl vždy považován za součást intravilánu.

Rozsudkem ze dne 17. 5. 2013, č.j. 30A 1/2013-120, zrušil Krajský soud v Hradci Králové územní plán v části, ve které byla parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do plochy KO-ostatní krajinná zeleň. Z uvedeného rozsudku navrhovatel poukazoval na pasáže, v nichž krajský soud uvedl, že „*stavebník mohl legálně očekávat, že mu na pozemku bude stavba rodinného domu povolena*“ a že „*navrhovatel jednal fakticky na základě veřejného příslibu, jenž mu plynul z minulého územního plánu, který mu „na daném místě umožňoval navrhovanou stavbu rodinného domu provést*“.

Ke své údajné nečinnosti a absenci námitek navrhovatel uvedl, že byl Městským úřadem Špindlerův Mlýn uveden v omyl. Dopisem ze dne 13. 9. 2006, několik měsíců po koupi předmětného pozemku pro výstavbu rodinného domu, mu tehdejší vedoucí stavebního úřadu k žádosti o vyjádření k výstavbě poloroubeného rodinného domu sdělila, že se parcela č. 15/13 nachází v zóně III-komerčně rezidenční, ve které lze rodinné domy umísťovat. Dne 11. 9. 2007 podal navrhovatel žádost o přivolení ke stavbě, později při osobním jednání s vedoucím stavebního úřadu panem Valešem ohledně nečinnosti úřadu ve věci vydání stavebního povolení měl být za přítomnosti svědkyně F. ubezpečen, že uvažovaná změna územního plánu se rozhodně nebude týkat jeho pozemku. Dne 13. 4. 2011 sdělil Městský úřad Špindlerův Mlýn navrhovateli, a to prostřednictvím starosty Bc. Starucha, že rada města dne 11. 4. 2011 vydala nesouhlasné stanovisko ke stavbě rodinného domu, neboť dle platného územního plánu je počet nových staveb v daném území vyčerpán a je nežádoucí zahušťovat zástavbu s ohledem na problematiku dopravní obslužnosti. O novém předpokládaném využití pozemku parc. č. 15/13 s ohledem na připravovaný nový územní plán však nebyla zmínka.

Navrhovatel uzavřel s tím, že jej odpůrce uvedl v omyl, což navrhoval prokázat důkazy a navrhoval zrušit územní plán v části, týkající se zařazení pozemku parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn do nezastavěného území města.

IV. Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal návrh ve veřejném jednání dne 9. 6. 2015. Navrhovatel při něm setrval prostřednictvím své zástupkyně na svých dosavadních stanoviscích k věci. Do soudního spisu založil listiny, o něž svá tvrzení opíral. Zopakoval, že se návrhem dožaduje zrušení té části napadeného územního plánu, která se týká problematiky zařazení předmětného pozemku do nezastavěného území obce Špindlerův Mlýn. Otázka zařazení uvedeného pozemku do funkční plochy je řešena ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30A 1/2013.

Rovněž zástupce odpůrce odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě.

Krajský soud následně předložil účastníkům řízení k nahlédnutí mapu s vyznačením intravilánu obce Špindlerův Mlýn z roku 1966, potvrzenou katastrálním úřadem pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště Trutnov.

Krajský soud poté přezkoumal napadené opatření obecné povahy podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu sedmého, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s“), přičemž došel k následujícím zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, za kterých může o návrhu na zrušení OOP (§ 101a s. ř. s.) jednat. Těmi jsou existence OOP, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu. Zjistil, že o vydání územního plánu města Špindlerův Mlýn rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, a to dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z. Tento územní plán jako OOP byl v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), oznámen veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 16. 11. 2011. Podle § 71 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 173 odst. 1 správního řádu proto nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Tento územní plán je tedy OOP, které bylo řádně vydáno a je účinné. Pravomoc zastupitelstva města vydat územní plán vyplývá z § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, napadené OOP tedy bylo vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřuje nezbytnou pravomoc, a to věcně i místně příslušným.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části) je ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným OOP. Procesní legitimace je tak založena na tvrzení o dotčení subjektivních práv navrhovatele OOP. Navrhovatel tvrdil konsekventně a myslitelným způsobem možnost dotčení svých práv OOP, které spatřoval ve znehodnocení svého záměru postavit na parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn rodinný dům. S tímto záměrem uvedený pozemek kupoval, a to v době, kdy jeho záměr byl souladný s tehdy platným územním plánem sídelního útvaru Špindlerův Mlýn. V přezkoumávané věci je tedy aktivní procesní legitimace navrhovatele spojena s jeho vlastnictvím k pozemkové parcele č. 15/13 dána, když zcela nepochybně došlo novým územním plánem k zásahu do jeho právní sféry.

Splněna byla podle krajského soudu též podmínka formulace závěrečného návrhu, který navrhovatel při jednání krajského soudu dne 9. 6. 2015 omezil na zrušení pouze té jeho části, která se týká vymezení hranice zastavěného území u parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn.

Pokud odpůrce dovozoval s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 5/2013-122 (navrhovatel R. K.), že je dán v dané věci obdobně důvod k odmítnutí návrhu, protože uvedený krajský soud již o parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn rozhodoval rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 1/2013-122, krajský soud tento názor nesdílí. Předmětem posledně

uvedeného rozsudku totiž byla otázka funkčního určení parcely č. 15/13 (obdobně jako v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 5/2013-122), nikoliv jejího zařazení do nezastavěného (zastavěného) území města. Jde o dvě zcela samostatné a rozdílné věci, tedy funkční určení pozemku a zastavěné území obce. A jak je z jeho výroku zřejmé, bylo zrušeno pouze zařazení pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, nic více. Ostatně ani z návrhu navrhovatele ze dne 17. 12. 2012, jenž uvedenému rozsudku předcházel, neplyne, že by se navrhovatel domáhal zrušení hranice zastavěného (nezastavěného) území vymezené v územním plánu. Z obecných pojmů užitých v návrhu typu „ruší zastavění pozemkové parcely č. 15/13“ či „zrušení zastavění pozemku“ totiž skutečně nelze dovozovat, že navrhovatel brojil i proti zakreslení hranice zastavěného území. „Zrušeno zastavění“ bylo již jen samotným funkčním zařazením tohoto pozemku do plochy ostatní krajinná zeleň. Překážka věci rozsouzené zde proto dána není, neboť nyní je rozhodováno sice o stejném předmětu, ale ze zcela jiného právního důvodu.

Krajský soud proto mohl konstatovat, že v přezkoumávané věci jsou podmínky řízení splněny.

Navrhovatel se domáhal zrušení platného územního plánu v podstatě ze dvou vzájemně se prolínajících příčin. V obou z nich hájil své vlastnické právo, a to z důvodů, že v rozporu s ustanovením § 58 odst. 2 stavebního zákona nebyl v napadeném územním plánu zahrnut do zastavěného území obce pozemek parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. Vzhledem k tomu proto krajský soud zkoumal, jak se odpůrce s námitkou, že pozemková parcela č. 15/13 byla chybně zařazena do nezastavěného namísto správně zastavěného území obce, vypořádal. Dlužno přitom poznamenat, že navrhovatel tuto námitku při tvorbě a schvalování územního plánu neuvedl, nicméně na druhé straně nelze nevidět, že by ji ani uvádět nemusel, pokud by příslušnost uvedené parcely do zastavěného území obce vyplývala přímo ze zákona. Jde přitom o věc zásadního významu, neboť v nezastavěném území je výstavba významně regulována ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona, podle něhož: *„V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepšují podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.“* S takovým způsobem využití pozemku parc. č. 15/13 navrhovatel pochopitelně neuvažoval a s tímto cílem si jej nepořizoval.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že otázka zařazení pozemku do zastavěného či nezastavěného území obce má pro každého jeho vlastníka zásadní význam, neboť by jej přinejmenším omezovala v možnostech nakládání s ním (viz uvedený § 18 odst. 5, vliv na cenu pozemku, přičemž její význam nelze dohlédnout ani do budoucna). O to větší důležitost má proto odůvodněnost územních plánů v případech, jako tomu je v přezkoumávané věci, kdy napadeným územním plánem došlo nejen ke změně funkčního určení předmětného pozemku oproti předchozímu územnímu plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, ale kdy byla tato zásadní změna

podtržena podle navrhovatelova tvrzení nesprávně vymezeným zastavěným územím obce ohledně něho.

Krajský soud proto zkoumal, jak se odpůrce vypořádal s otázkou zastavěného území obce, a to na základě § 58 stavebního zákona, který je vymezuje následujícím způsobem:

„Zastavěné území

(1) Na území obce se vymezuje jedno případně více zastavěných území. Hranici jednoho zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcel, ve výjimečných případech ji tvoří spojnice lomových bodů stávajících hranic nebo bodů na těchto hranicích.

(2) Do zastavěného území se zahrnují pozemky v intravilánu, s výjimkou vinic, chmelnic, pozemků zemědělské půdy určených pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) nebo pozemků přiléhajících k hranici intravilánu navracených do orné půdy nebo do lesních pozemků, a dále pozemky vně intravilánu, a to

a) zastavěné stavební pozemky,

b) stavební proluky,

c) pozemní komunikace nebo jejich části, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území,

d) ostatní veřejná prostranství,

e) další pozemky, které jsou obklopeny ostatními pozemky zastavěného území, s výjimkou pozemků vinic, chmelnic a zahradnictví.

(3) Zastavěné území se vymezuje v územním plánu a aktualizuje se jeho změnou.“

Z textové části napadeného územního plánu k tomu krajský soud na straně 6. územního plánu, označené jako „A. VYMEZENÍ ZASTAVĚNÉHO ÚZEMÍ“, zjistil, že obsahuje pouze strohý údaj o tom, že:

„Řešené území je vymezeno správním územím města Špindlerův mlýn. (číslo obce ZÚJ –579742). Správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území:

- k.ú. Špindlerův Mlýn*
- k.ú. Bedřichov v Krkonoších*
- k.ú. Labská*
- k.ú. Přední Labská*

Zastavěné území je vymezené ke dni 1. 1. 2009 a je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu.“

Z ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona je zřejmé, že vymezení zastavěného území obce nezávisí výlučně na vůli pořizovatele územního plánu, a to konkrétně v té jeho části, která je tvořena tzv. intravilánem obce. Podle citovaného zákonného ustanovení se totiž pozemky v intravilánu obce zahrnují do zastavěného území obce vždy! Nezáleží tak ani např. na vyhodnocení účelného využití toho kterého pozemku v zastavěném území obce, neboť jeho přináležitost k intravilánu je dána stavem, který tu byl ke dni 1. 9. 1966. Jeho existence - určení plyne přímo z obecně závazných právních předpisů, s nimiž nemůže být OOP v rozporu. Jinými slovy, část zastavěného území obce v rozsahu intravilánu platného ke dni 1. 9. 1966, je z hlediska materiálního tou jeho částí, o níž vzhledem k této skutečnosti zastupitelstvo obce ani rozhodovat nemůže. Svým rozhodnutím, schválením územního plánu, totiž nemůže měnit rozsah intravilánu obce (s výjimkami dle § 58 odst. 2 věty první stavebního zákona, což ovšem není daný případ), neboť plyne přímo ze zákona, takže jej v podstatě bere pouze na vědomí. To si zřejmě málokdo uvědomuje. Pokud by proto bylo zastavěné území obce vymezeno v jejím územním plánu chybně, a to právě ve vazbě na zmíněný intravilán, měla by při posuzování této disproporce a důsledků s tím spojených přednost zákonná úprava vymezující pojem intravilán.

Pojem intravilán, jeho aplikace, by neměla činit orgánům státní moci žádné obtíže, neboť z dosavadní dlouhodobě platné právní úpravy je všeobecně známo, že se jedná o zastavěné území obce vymezené k datu 1. 9. 1966, které bylo souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. Jeho hranice (hranice zastavěného území obce) se zobrazovaly v pozemkových mapách evidence nemovitostí a jsou dostupné u katastrálních úřadů.

Krajský soud hodlal v průběhu přezkumného řízení posoudit navrhovatelovu námitku ohledně příslušnosti parcely č. 15/13 do zastavěného území obce, a to právě z pohledu zmíněného intravilánu obce. Napadený územní plán to však svým obsahem neumožnil. Jak z něho citováno výše, zmiňuje se o zastavěném území pouze na straně šesté své textové části, a to způsobem, z něho se nelze dozvědět nic jiného, než že správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území a že zastavěné území je vymezené ke dni 1. 1. 2009. Neobsahuje jakýkoliv náznak procedury, jež k vymezení zastavěného území vedla, chybí úvahy, na jejichž základě došlo k jeho vymezení. Z územního plánu tak nelze zjistit žádné argumenty, žádné výsledky či jiné okolnosti, jež by hranice vymezeného zastavěného území odůvodňovaly. Nelze tak vůbec zjistit, jaké plochy (pozemky) byly do zastavěného území zahrnuty ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona a proč, včetně právě i parcely č. 15/13. Přitom podle § 53 odst. 5 stavebního zákona měly být součástí odůvodnění územního plánu i výsledek přezkoumání územního plánu podle jeho odst. 4 (mimo jiné soulad územního plánu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů) a vyhodnocení účelného využití zastavěného území. Nelze tak rozpoznat „skladbu“ zastavěného území města Špindlerův Mlýn a tudíž ani vymezení jeho intravilánu. Pojem zastavěné území je přitom jedním ze základních pojmů územně plánovací dokumentace, a právě proto na jeho vymezení klade stavební zákon zvláštní důraz vyjádřený v § 60 odst. 3 stavebního zákona. Podle něho musí být vymezení zastavěného území odůvodněno a odůvodnění musí obsahovat i vyhodnocení jeho souladu s již zmiňovaným § 58 odst. 1 a 2 citovaného zákona. Tyto, zákonem vyžadované náležitosti, však napadený územní plán neobsahuje.

Jak již bylo uvedeno výše, navrhovatel v průběhu pořizování územního plánu neuplatnil výslovně námitku proti způsobu vytýčení zastavěného území obce. To ovšem není pro tento případ důležité, neboť tím je skutečnost, že v případě vymezení zastavěného území obce jde o námitku, dotýkající se porušení procesních i hmotně právních norem chránících zásadní veřejné zájmy, včetně zájmů jednotlivých vlastníků pozemků. K obdobné otázce (odůvodnění OOP) se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. ledna 2011, č.j. 1 Ao 2/2010-185, pod bodem 106, následovně:

„K náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publikovaném pod č. 1795/2009 Sb. NSS: „Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určován řadou ustanovení (tak např. z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami, s nimiž se musí zabývat jako s podkladem pro jeho vydání; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění; podle § 60 odst. 3 stavebního zákona pak odůvodnění opatření obecné povahy, jímž se vymezuje zastavěné území, vždy obsahuje i vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona). Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“

V přezkoumávané věci není vymezení zastavěného území obce odůvodněno v rozporu se správním řádem i stavebním zákonem vůbec. Jde přitom o jeden ze základních pojmů územního plánování, který má zásadní význam pro vytváření územně plánovací dokumentace a realizaci výstavby v daném území. Povinnost odůvodnit územní plán z těchto hledisek proto není pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce i soudy měly v otázce vymezení zastavěného území obce jasno, aby byly schopny posoudit, zda územním plánem nedochází k ohrožení zájmů chráněných právním řádem. Odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu, však v přezkoumávané věci rezignoval na svoji povinnost odůvodnit vymezení zastavěného území obce, když k východiskům jeho vymezení neuvedl, a to doslova, ani jednu větu. Takovéto pochybení má však vzhledem k významu zastavěného území zásadní vliv na zákonnost obsahu celého územního plánu, včetně následných postupů podle něho v konkrétních správních řízeních (např. v územním řízení, řízení o změně v účelu užívání stavby atd.).

K tomu dlužno dodat, že byť měl krajský soud při jednání k dispozici příslušnou mapu evidence nemovitostí se zakreslením hranice intravilánu města Špindlerův Mlýn, z níž je zřejmé, že pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn patří do intravilánu obce (města), odpůrce neprojevil přes výzvu krajského soudu sebemenší zájem do ní alespoň nahlédnout a přesvědčit se o této skutečnosti. Obiter dictum pak krajský soud k věci ještě poznamenává, že po proběhlém jednání mu doručil Krajský úřad Královéhradeckého kraje ještě část předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, schváleného 8. 11. 1994, která obsahuje zákres

hranice intravilánu k 1. 9. 1966, a to ve výkresu záboru zemědělského půdního fondu. Je skutečně s podivem, že toto zjištění musel učinit až krajský soud.

S ohledem na výše vyřčené má krajský soud za prokázané, že je dán závažný důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy v části týkající se zařazení pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn do nezastavěného území obce. A to pro naprostou absenci odůvodnění tohoto závěru odpůrce k uvedenému pozemku z hlediska ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) a § 58 odst. 2 stavebního zákona, potažmo k celé řadě dalších pozemků, na něž předmětný územní plán dopadá. V důsledku toho nezbylo, než konstatovat, že je napadené OOP v navrhovatelem uvedené části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto „Územní plán Špindlerův Mlýn“ v části, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce, ve výroku I. podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

Pokud je zdůrazňována zdrženlivost v zásazích do OOP ze strany soudů, je takováto zásada nepochybně na místě v případech úvah o jejich možném zrušení v celém či zásadním rozsahu. Jde-li však o přezkum OOP v nepatrné části, tak jako územní plán v daném případě (jde o jeden pozemek bez jakéhokoli vlivu na své okolí), při jeho zachování jako celku a tedy nadále životaschopného dokumentu pro rozvoj obce, nelze tuto zásadu absolutizovat a jeho soudem zjištěné nedostatky uvedenou zásadou vlastně omlouvat. Respektive, preferovat pořizovatele územního plánu, jeho chyby, na úkor jednotlivce, jehož práv se naopak taková věc bezprostředně a v celém rozsahu dotýká. Pro pořizovatele územního plánu přitom nejde v takovýchto případech v podstatě o nic jiného, než aby odstranil vytýkané vady způsobem souladným se zákonem. Uvedený stav je tak možno přirovnat k mozaice, z níž vypadl jeden kámen, který na jejím celkovém obrazu nic nemění.

Tímto rozsudkem rovněž není zpochybňováno právo odpůrce na samosprávu, nýbrž je o tom, že i samosprávu je nutno vykonávat způsoby odpovídajícími principům dobré veřejné správy. Ostatně v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, se uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucí z normativního právního aktu (např. z obecně závazné vyhlášky, jako v daném případě) nebo z aktu aplikace práva.

VI. Náklady řízení

Navrhovatel měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku 5.000,-- Kč, odměně advokáta za celkem dva úkony právní služby při zastupování po 3.100,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání před soudem; soud nepřiznal odměnu za podání repliky ze dne 25. 5. 2015, když z ní vůbec neplyne, že by byla zpracována právní zástupkyní navrhovatele - § 11 odst. 1 písm. a/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), v platném znění, v

náhradě hotových výdajů za celkem 2 úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a dále v náhradě jízdného osobním vozidlem zn. ŠKODA RAPID ve výši 1.240,--Kč za cestu ze sídla advokátky k soudu a zpět (celkem 220 km) a v náhradě 600,--Kč za promeškaný čas při této cestě za celkem šest půlhodin po 100,--Kč - § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty, když tu zástupkyně navrhovatele nežádala, tak činí celkem 13.640,--Kč.

Náklady řízení je odpůrce povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupkyni navrhovatele, neboť je advokátkou (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. června 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu